

[Finansministeren.]

tilvækst i indtægterne på dette område ikke skal indgå på de ordinære skattekonti på statsregnskabet, § 5 og § 26 II., men overføres til statens reguleringskonto hos Danmarks Nationalbank. Ved fastsættelsen af det provenu, der svarede til de normale indtægter på dette område, regnede man med de tidligere nævnte gennemsnitsbeløb for finansårene 1942-43—1944-45, nemlig 8 mill. kr. for statsskattens og 1 mill. kr. for den fælleskommunale udligningsfonds vedkommende. Man tog imidlertid yderligere i betragtning, at udredelsen af efterbetalings- og bødebeløbene influerer på den ordinære beskatning derved, at vedkommende skatteydere kan fradrage selve efterbetalingsbeløbet i den skattepligtige indkomst for det år, hvori efterbetalingen sker. Der fremkommer herved et skattetab, som man for statsskattens vedkommende har anslået til $\frac{1}{3}$ og for den fælleskommunale skats vedkommende til $\frac{1}{2}$ af efterbetalingsbeløbene. Den del af det samlede provenu af efterbetalings- og bødebeløbene, der overstiger det nævnte normalprovenu og det til skattetabet svarende beløb, overføres herefter for finansårene 1945-46—1948-49 til reguleringskontoen i nationalbanken, medens resten opføres på de ordinære skattekonti.

For finansåret 1949—50 påregnes der at ville indgå i efterbetalings- og bødebeløb: til staten 100 mill. kr. og til den fælleskommunale udligningsfond 15 mill. kr. Efter den i loven af 30. marts 1946 fastsatte delingsnorm skulle heraf overføres til reguleringskontoen henholdsvis 77 mill. kr. og 10 mill. kr.

Da arbejdet med de efterbetalingsager, der er rejst i medfør af loven af 22. juli 1945, endnu ikke er tilendebragt og i hvert fald vil strække sig også over finansåret 1949—50, må det synes naturligt, at anvendelsen af provenuet af efterbetalings- og bødebeløbene også for finansåret 1949—50 sker i overensstemmelse med reglerne i loven af 30. marts 1946, og dennes gyldighed foreslås derfor forlænget for finansåret 1949—50.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale forslaget til velvillig behandling i det høje ting.

Ministeren for handel, industri og søfart (Krag): Herved tillader jeg mig for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om forlængelse af den midlertidige lovgivning om butikslukketider*, hvis gyldighed udløber med udgangen af marts måned d. 4.

Som det vil være det høje ting bekendt, indførtes der ved lov nr. 300 af 1. juni 1946 nogle midlertidige lukkebestemmelser for butikkerne. Loven kom som en afløsning af de under krigen med hjemmel i vareforsyningsloven givne ekstraordinære lukketidsbestemmelser og opretholdt midlertidigt disse bestemmelser med enkelte ændringer, således at den almindelige butikslukketid på ugens fire første søgnedage fastsattes til kl. 17³⁰, om fredagen til kl. 20 og om lørdagen til kl. 14. De tilsvarende lukketider efter lukkeloven af 1932 var kl. 18, kl. 19 og kl. 20. Desuden fastsatte den midlertidige lov lukketiden for bager- og konfektoreforretninger til kl. 18³⁰ på samtlige ugens dage med undtagelse af fredag, hvor lukketiden for disse forretninger fastsattes til kl. 20. Endelig gennemførte den midlertidige lov samme lukketider for barber- og frisørstuer som for almindelige butikker. Det udtaltes i bemærkningerne til lovforslaget, at forslaget kun tilsigtede at tilvejebringe en midlertidig ordning af de mest presserende spørgsmål, gældende indtil en almindelig lukkelovsrevision kunne finde sted.

Den 15. marts 1947 nedsatte handelsministeren et udvalg til gennemførelse af den almindelige lukkelovsrevision, som således var stillet i udsigt. Medens dette udvalg har arbejdet, er den midlertidige lov blevet forlænget flere gange, sidste gang ved lov nr. 179 af 30. april 1948, som forlængede den til 1. april 1949. Lukkelovsudvalget af 1947 har udført et meget energisk og omfattende arbejde for at nå tilbunds i de mangesidede spørgsmål, som en revision af butikslukketidsbestemmelserne rejser. Udvalget har derefter i januar måned 1949 afgivet en betænkning med tilhørende forslag til en varig lukkelov, bestemt til at træde i stedet for de midlertidige lukketidsbestemmelser, vi lever under i dag. Foruden af udvalgets betænkning fremgår det jo af den livlige og omfattende offentlige debat, som har fundet sted om disse spørgsmål, at der er mange forskellige interesser at tage hensyn til ved spørgsmålenes løsning, og at interessemødsætningerne på flere punkter er ret dybtgående. Det må vist herefter anses for udelukket, at rigsdagen ville kunne nå at tage stilling til disse vanskelige spørgsmål inden den midlertidige lovs udløbstid den 1. april d. 4.

Der knytter sig stor interesse til at lette indkøbsvanskelighederne for husmødrene, herunder særlig de på arbejdspladser bundne, således at de kan have en rimelig tid